

982

1848. Διάγραμμα τῶν ἐθίμων τῆς Σάμου, γενόμενον ὁμοψήφως δεκτὸν ὑπὸ τῆς ΙΣ' Γενικῆς τῶν Σαμίων Συνελεύσεως, ἐν 325, σ. 105–107.

«Καθιερωμένα τῆς Σάμου ἔθιμα.

Ἄρθρ. 1. Τὰ προικοσύμφωνα, αἱ διαθήκαι καὶ πᾶν ἄλλο συμβόλαιον, ἀναγνωριζόμενα γνήσια καὶ καθαρυνόμενα βίας καὶ δόλου, ἰσχύουσιν, ἂν καὶ δὲν φέρωσιν ἐξωτερικῶς τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενους τύπους.

... Ἐνεκρίθη ὥστε τὸ εἰρημένον ἄρθρον νὰ ἰσχύῃ μόνον δι' ὅσα ἔγγραφα ἔγιναν ἢ θέλουσι γίνῃ μέχρι τῆς ... δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Ψηφίσματος τῆς Συνελεύσεως, ἔκτοτε δὲ νὰ ἰσχύωσι μόνον ὅσα ἔγγραφα συνταχθῶσι τακτικῶς, φέροντα τοῦλάχιστον τέσσαρας μάρτυρας, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ γραφέως, ἂν οἱ συμβαλλόμενοι ὧσιν ἀγράμματοι.

2. Ἡ δευτερογάμου συζύγου πρὸς πρωτόγαμον σύζυγον πρὸ τοῦ γάμου δωρεὰ (ἀγρηλίκι) ἰσχύει καὶ ἄγραφος ἐὰν ἐγένετο· ὑπάρχει δὲ ἰδιοκτησία αὐτοῦ ἀναφαίρετος καὶ εἰς δεύτερον ἐὰν συνέλθῃ γάμον.

3. Ὁ ἐπὶ ἀγορᾷ προϊόντος δοθεὶς ἀραβὺν (καπάρο) ὑποχρεοῖ τὸν μὲν πωλητὴν νὰ παραδώσῃ, τὸν δὲ ἀγοραστὴν νὰ παραλάβῃ τὸ τίμαγμα ἀναποφεύκτως, χωρὶς οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος νὰ δύναται, μεταμελομένης, νὰ ἀνατρίχῃ τὴν συμφωνίαν. Δύναται ὅμως ὁ πωλητὴς νὰ πωλήσῃ εἰς ἄλλον τὸ τίμαγμα, ἐὰν παρὲλθούσης τῆς εἰς παράδοσιν αὐτοῦ συνομολογηθείσης προθεσμίας, προσεκάλεσεν διὰ τῆς Δημαρχίας τὸν ἀγοραστὴν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ παραλάβῃ, αὐτὸς δὲ ἡμέλησεν ἄνευ εὐλόγου αἰτίας, τὴν ὁποίαν ὡσαύτως διὰ τῆς Δημαρχίας πρέπει νὰ ἀναγγείλῃ πρὸς ἐκεῖνον.

4. Εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν εἰς Μοῖραν ἢ ἄλλο ἱερὸν κατάστημα ἀφιερωμένων κτημάτων, προτιμῶνται ὁ ἀφιερωτὴς καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, μὲ συγκатаβατικωτέραν τιμὴν.

5. Ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς ἀτέκνου ἀποφασίσσης γυναικός, ὁ ἀνὴρ αὐτῆς λαμβάνει κρεβατοστρώσιν.

6. Τὸ ὑπὸ τῆς νεαρᾶς τοῦ κυροῦ Ἀθανασίου εἰς μνημόσυνα ὀριζόμενον τριτημόριον τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος συζύγου, τοῦ ὁποίου τὸ μοναδικὸν τέκνον ἀπεβίωσε καὶ αὐτὸ ἐπομένως ἄνηγον, δίδεται κατὰ προτίμησιν, οὐχὶ εἰς τὸν ἐπιζῶντα σύζυγον, ἀλλ' εἰς τὸν γονέα τοῦ ἀποθανόντος, παρ' οὗ ἐπήγαγεν ἡ περιουσία αὐτῇ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως τοῦ ν' ἀναλαμβάνῃ καὶ πληρώνῃ αὐτὸς ὅλα τὰ νενομισμένα τῆς ψυχῆς μνημόσυνα, τόσον τοῦ τέκνου, ὅσον καὶ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ.

7. Ἡ μεταξὺ ἀνηλίκων καὶ ἐνηλίκων ἀδελφῶν τακτικὴ γενομένη διανομὴ τῆς πατρικῆς ἢ μητρικῆς περιουσίας ἐπιστάσι τῆς ἁρμοδίου Δημαρχίας καὶ τῶν ἐπὶ τούτων διορισθέντων μοιραστῶν, εἶναι ἀμετάτρεπτος.

8. Τὰ ἀδελφομοίρια λεγόμενα κτήματα, ἔχουσι τὰς ὁδοὺς των, τὸ ἐν διὰ τοῦ ἄλλον, εἰ μὴ ἐπὶ τῆς διανομῆς προσδιορίσθῃ ἰδίᾳ δι' ἑκαστον ὁδός. Ὁ τοιοῦτος ὅμως προσδιορισμὸς καὶ μετὰ τὴν διανομὴν δύναται διὰ τῆς Ἀρχῆς νὰ γίνῃ, ἐὰν ἐξ αὐτοψίας θεωρηθῇ εὐλογος.

9. Ὁ χαμηλότερον χωράφιον ἀπὸ ὑψηλοτέρου διαχωρίζων τοῖχος ἀνήκει εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο, εἰ μὴ ἐναντία ἀπόδειξις, ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ ὀφείλει, πεσόντα, νὰ τὸν ἀνορθώσῃ.

10. Ἐπίκοινος ἢ μουστερέϊκος τοῖχος εἶναι ὁ βαστάζων τὰς δοκοὺς τοῦ γείτονος, ἢ ἔχων ἐξέχοντας λίθους, ἢ ἄλλας τρύπας διὰ δοκοὺς ἀπὸ μέρους αὐτοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

11. "Οστις δι' ανάγκην του ὑψώνει τὸν ἐπίκεινον τοῖχον, προκαταβάλλει καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ὑψώσεως, τῶν ὁποίων ὅμως λαμβάνει τὰ ἡμίση ἀπὸ τὸν συμμετόχον του, ὅταν καὶ οὗτος θελήσῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ὑψώσεως.

12. Ἐάν τις γενόμενος μοναχός, ἀφιέρωσεν πρὸς τὴν Μονὴν ὅλα τὰ ιδιόκτητα κτήματά του, ἐκτὸς ἐνός, τοῦ ὁποίου τὴν κυριότητα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν ἐπεφύλαξε δι' ἑαυτόν, δύναται τὸ τελευταῖον τοῦτο κτῆμα, τελευτῶν, ν' ἀφήσῃ διὰ διαθήκης πρὸς ὅντινα θέλει, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ δώσῃ οὗτος πρὸς τὴν Μονὴν μίαν ποσότητα χρημάτων».

983

1849. Ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ πΚ. Ἀνθίμου Δ', κατὰ τοῦ ὅρκου, ἐν 309, Ε', σ. 617–627 καὶ ἐν 152, σ. 107–111. Προσυπογράφουν οἱ π. Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

(Ὁ Μ. Γεδεών, ἐν 79, σ. 69, παρατηρεῖ, ὁρθῶς, ὅτι ἐσφαλμένως ἐν 309, Ε', σ. 617, σημ. 1, ἀποδίδεται ἡ ἐγκύκλιος αὕτῃ τῷ Ἀνθίμῳ τῷ ἀπὸ Ἐφέσου, ὅστις εἶναι ὁ Σ', ὁ Κουταλιανός, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ Ἀνθίου Δ' τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας).

984

1849. Προκήρυξις εἰς τὸν λαόν, ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου, τῶν κατοίκων τῆς νήσου Καστελλορίζου.

ἐν 105, σ. 222–223.

«... εἰς τὸ ἔξης, ὅσοι γαμβροὶ πέλλει νὰ συμφεύθωσι, νὰ μὴ ἔχουσιν δίκαιον οὔτε λόγον νὰ ζητοῦν περισσότερον ἀπὸ ἐν ὁσπῆτιον, ἐκεῖνο ὅπου ἔχει ὁ καθ' εἷς καὶ δύναται νὰ δώσῃ, ἀλλ' οὔτε σικῆν ἢ ἐλαίαν δύναται νὰ δώσῃ, οὔτε τῆς γυναικὸς ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ ἢ συγγενεῖς νὰ τολμῶσι νὰ δίδουν περισσότερον ἀπὸ ἐν ὁσπῆτιον καὶ τὴν συνειθισμένην τῶν ρουχῶν προικοδοσίαν τῆς θυγατρὸς των, κατὰ τὸ τοπικὸν ἔγγραφο, οὔτε πρὶν, οὔτε μετὰ, καὶ οὔτε ἰδιαίτερα καὶ μυστικὰ ἔγγραφα νὰ γίνωνται. Καὶ ἂν τοιαῦτα γίνωνται, νὰ εἶναι ἀνίσχυρα καὶ ὡς χαρτία ἄγραφα.

... ὁ παραβάτης καὶ ἀπειθὴς τῶν ἄνω διαλαμβανομένων, νὰ παιδεύηται πρῶτον αὐστηρῶς ὡς μισόκαλος καὶ κακοποιὸς καὶ ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ρόδου, ὑποφέρων ἓνα χρόνον φυλακὴν καὶ ἐπομένως νὰ πληρώσῃ πρόστιμα δέκα χιλιάδας γρόσια· αἱ μὲν πέντε εἰς τὸ Κοινὸν τῆς νήσου ταύτης, αἱ δὲ τρεῖς εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῆς Ρόδου καὶ αἱ δύο εἰς τὸν Ἀρχιερεῖα τῆς Πισσιδεῖας ...».

985

1849. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 253 ἀποφ. ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἐθεώρησεν ὡς ἀνεπίδεκτον ἐφαρμογῆς τὴν Νεαράν πΚ. Ἀθανασίου, περὶ τριμοιρίας, περιλαμβανομένην μὲν ἐν Ἀρμενοπούλῳ, στερουμένην ὅμως βασιλικῆς ἐπικυρώσεως,

(Σημ. : Ὡς ὅμως παρατηρεῖται ἐν 467, σ. 145 ὑποσ. 424, τοῦτο εἶναι ἀνακριβές, διότι ἡ Νεαρά αὕτῃ ἐπεκυρώθη διὰ Νεαῤῥας Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ὅπερ ἡγνῶει ἡ παρέ-

